

Divendres 18 de maig / 19 i 22 hores
Diumenge 20 de maig / 19 hores
Centre Cultural de Granollers

2018

Sessió en col·laboració amb Alliance Française

Aurore

(50 primaveras)

de Blandine Lenoir

Versió original en francès subtitulada

Fitxa tècnica

Guió: Jean-Luc Gaget, Blandine Lenoir, Océane Michel
Fotografia: Pierre Milon / País: França / Any: 2017 /
Durada: 89 minuts

Fitxa artística

Agnès Jaoui, Thibault de Montalembert, Pascale Arbillot,
Lou Roy-Lecollinet, Sarah Suco, Marlène Veyriras, Philippe
Rebbot, Samir Guesmi, Laurie Bordesoules

SINOPSI. Aurore Tabort està separada, acaba de perdre la feina i rep la notícia que serà àvia. Amb 50 anys, la seva vida sembla que està estancada, però quan es troba per casualitat amb un antic amor de joventut, es produeix un canvi en l'Aurore, tot i que es nega a admetre que aquesta podria ser l'ocasió perfecta per començar una nova vida.

LA DIRECTORA. Blandine Lenoir (22 de setembre de 1973) és una actriu, guionista i directora. Debuta com a actriu en el curtmetratge de Gaspard Noé, *Carne* (1991). Posteriorment combina la seva carrera com a intèrpret amb la direcció de pel·lícules i dirigeix moltes sèries per a la televisió. Va dirigir el seu primer treball com a directora l'any 2014 amb *Zouzou*. L'any 2017 va portar a les pantalles *Aurore (50 primaveras)*.

NOTES DE PRODUCCIÓ

Parli'ns de la gènesi de la pel·lícula. Com passa sovint, el tema neix d'una experiència personal. Jo vaig entrar a la quarantena amb angoixa, sense comprendre perquè tenia tanta por a envellir mentre que els meus amics homes no compartien aquesta inquietud. Aviat em vaig adonar que les dones de cinquanta anys no estaven representades per res en el cinema. Com s'han de tenir ganes d'arribar a una edat que no està representada? Veia moltes amigues del meu entorn que arribaven a aquesta edat en una solitud sentimental terrible: dones formidables, guapes, amb talent; els ex havien refet la seva vida. Em va venir de gust retre'ls un homenatge, donar-los (i donar-me) ganes d'envellir. *Aurore* és també una manera de guarir les meves pròpies angoixes (rialles). A *Aurore*, l'heroïna, se li acumulen els problemes: viu sola en una situació precària i està en plena menopausa... Però pren les regnes de la seva vida. És un personatge fort que, enfront de la discriminació, descobreix la solidaritat d'altres dones i s'adona que tot és possible encara. Com sempre,

em va venir de gust explicar-ho amb sentit de l'humor, rient-me d'aquestes coses tan poc divertides, hi ha tant per dir. **Des de les primeres imatges, vostè aborda la menopausa de cara, amb la conversa que Aurore manté amb Lucie, la seva filla petita.** M'agrada plantar cara als tabús, i el vincle entre generacions, de què parlo ja a *Zouzou*, el meu primer llargmetratge, m'importa molt. És important recordar-se de la manera en què les nostres mares i àvies van ser educades. Moltes coses han canviat, naturalment: les dones voten, treballen, utilitzen mètodes anticonceptius, però en tot això hi ha alhora desigualtats flagrants que perduren. Precisament, Lucie, la filla petita, es desfà en atencions cap al seu xicot i la filla gran confessa a la seva mare que espera un nadó i que és una de les coses més boniques que li han passat. El mínim que es pot dir és que gaire feministes no són... Em divertia que dones de cinquanta anys com Aurore i la seva amiga estiguessin aterrides per veure imitar els comportaments de les seves pròpies mares. No he inventat res: fixin-se en les manifestacions contra l'avortament. La majoria dels joves que protesten tenen 19 o 20 anys. Per aquest motiu, no jutjo aquestes dones joves. Lucie està aprenent i sembla que Marina, la més gran, no se sent gaire bé amb ella mateixa. Per la resta, per a mi la disputa entre Marina i la seva mare correspon més a una seqüència hormonal: Marina plora perquè està embarassada i Aurore, a causa de la menopausa. És una escena que em va agradar molt: volia mostrar que no és tan fàcil estimar-se i dir-ho, i que de vegades cal passar per una baralla violenta per arribar-hi. D'altra banda, per a Aurore és difícil acceptar que serà àvia perquè sent que envelleix més encara. Ella només s'implica en aquest embaràs quan torna a trobar-se amb Totoche, el seu amor d'infància (Thibault de Montalembert), amb la maternitat... Torna a enamorar-se i torna a tenir quinze anys. M'emociona pensar que l'amor pugui romandre intacte encara que s'hagi viscut una altra llarga història mentrestant. Aurore està realment en plena deconstrucció/reconstrucció. Estima sense saber si és corresposta; la seva filla petita se'n va de casa... L'etapa que travessa em recorda a l'adolescència. Descobreix una nova llibertat a la qual no està acostumada i que es tradueix, al principi, en una sensació de pèrdua. El cinema representa, sovint, a pares alleujades quan els seus fills adults se'n van per fi de casa, però al meu voltant, jo veig el contrari. Molts dels meus amics estan commocionats per aquestes marxades. Abans de tornar a experimentar la sensació de tenir temps per a elles i projectes per emprendre, aquestes dones han d'afrontar una transició molt delicada. És com una nova emancipació... Exactament. Estic convençuda que els rols es desplacen a la vida, sobretot entre mares i filles, que necessiten allunyar-se un temps per retrobar-se. Això és exactament el que succeeix entre Aurore i les seves filles, que es troben assumint cadascuna un nou estatus.

CRÍTICA

Las puertas automáticas no reconocen la presencia de Aurore cuando se dispone a cruzarlas. Un gag visual recurrente que, al tiempo, funciona como metáfora de la invisibilidad de la mujer madura en el tejido social y, en especial, ante una mirada masculina definida por la aguda discapacidad de sólo procesar los cuerpos deseables. (.) *50 primaveras* parte de un material susceptible de caer en el cliché, pero tono, reparto e ingenio a la hora de definir algunas situaciones cómicas logran no sólo esquivar ese peligro, sino convertir el resultado final en una singularidad delicada, aguda y contagiosamente vitalista. Interpretada por Agnès Jaoui, esa actriz, dramaturga y directora con pinta de haberse escapado, años atrás, de una película de Jacques Rivette, Aurora es una mujer que alcanza la cincuentena separada de su pareja y asfixiada por un trabajo, que no tardará en abandonar, regido por los protocolos idiotas de un nuevo jefe. El inesperado reencuentro con un amor de juventud activará en ella el desafío de la reconquista y la insumisión ante el cambio de agenda vital que parecía imponerle la menopausia. Pese a que el reparto respalda bien a la protagonista, no cabe duda de que la película es, esencialmente, la Jaoui: su carisma, vulnerabilidad, energía, calidez y matizada insolencia. El hecho de que la actriz haya colaborado también en el guión invita a proponer algunos vínculos entre su trabajo como dramaturga y cineasta en colaboración con Jean-Pierre Bacri y algunas ingeniosas soluciones narrativas de *50 primaveras*: sin ir más lejos, el hecho de que Aurore reencuentre a su viejo amor de juventud mientras simula visitar un piso en venta parece remitir a las situaciones de partida de *On connaît la chanson* (1997), la meta-comedia musical que la pareja escribió para Alain Resnais. Un diálogo ininteligible mientras madre e hija se lavan los dientes, la cita romántica interrumpida por los tenores de un restaurante temático y la escena de la funcionaria acalorada que no termina nunca sus frases colocan el énfasis en el lenguaje, quizá porque *50 primaveras* no va de otra cosa que de un problema lingüístico: la rebelión contra el idioma de la obsolescencia (socialmente) programada. *Jordi Costa / El País*

PROPERES SESSIONS

25 i 27 de maig: Three Billboards Outside Ebbing, Missouri (Tres anuncios en las afueras, 2017), de Martin McDonagh
1 i 3 de juny: Wonder Wheel (2017), de Woody Allen

Festival DocsBarcelona. 22 de maig / 20 h: El Espanto (2017), de Pablo Aparo i Martín Benchimol
Primaveral de Cinema de Muntanya. 24 de maig / 20:30 h: Dessine-moi un Chamois, d'Anne, Erik i Véronique Lapied

Associació Cultural Granollers

Roger de Flor, 33, 2n 2a
08401 Granollers
T 93 861 55 98
secretaria@acgranollers.cat

www.acgranollers.cat
@ACGranollers
AC Granollers
@acgranollers

AMB EL PATROCINI DE

EN CONVENI AMB

Ajuntament de Granollers

Centre Cultural de Granollers